

Medborgere, til at bringe Dverøvrighederne, Ministerierne til at have et strengt Die med Embedsmændene ved Opfyldelsen af denne Embedsgjerning. Naar hertil kommer Narvaagenheden af en fri Presse, saa troer jeg ikke, at Misbrugene skulde være af den Natur, at de skulde kunne tjene som Motiv til en Lov som den nærværende.

Jeg vil altsaa stemme imod Lovforslagets videre Fremme.

Mossin: Jeg mistjender ikke Bægten af de Grunde, som den ærede Viceformand (Lehmann) fremførte, ligesaa lidt som af dem, der bleve fremførte af den ærede sidste Taler; de ere vistnok af den Betydning, at de maaskee ville foranledige mig til at stemme mod Loven; men jeg maa dog, forsaavidt den ærede Viceformand gjorde opmærksom paa, at der var flere Bestemmelser, som vare fremkomne fra Landstingets Side, og som Folkethinget aldeles ikke havde taget noget Hensyn til, være entg med den ærede 5te Landstingsmand for 2den Kreds (B. Christensen) i, at der ikke deri ligger nogen Grund til at nægte Dvergangen til 2den Behandling, men at det derimod kan være en Grund for Thinget til at foretage de Ændringer, der ere fornødne, for at det skal kunne give sit Samtykke til Loven. Det er saaledes min Mening, at det kan være ønskeligt at lade Sagen gaae til 2den Behandling, og da at foretage de Ændringer, der ere nødvendige for at bringe Loven i en Form, som er overensstemmende med Landstingets Anskuelser.

Justitsministeren: Jeg skal blot udtale, at Regjeringens Anskuelser angaaende dette Lovforslag ere usorandret de samme, som tidligere af den ere udtalte. Regjeringen finder ingen Anledning til at give dette Lovforslag sit Bifald.

Frolund: Jeg skal tillade mig at bemærke, at de to ærede Landstingsmænd, som sidde tilvenstre for mig (Clausen og Lehmann), og som have talt mod dette Lovforslag, have givet det en Udstrækning, som det paa ingen

Maade har; og, naar de som en Grund, der skulde tale mod Loven, have anført, at den ikke er fuldstændig nok, da kan jeg ikke deri see den mindste Grund til at stemme mod dens Dvergang til 2den Behandling. Naar vi nemlig lade Sagen gaae til 2den Behandling, staaer det jo de Herrer frit for at amendere Loven saaledes, som de ønske. — Hvorfor ikke udtale det ligefrem? Der findes aabenbart paa mange Steder Mistillid Sted til Embedsmændenes Erklæringer, og dette er Grunden, hvorfor Folket saaledes knytter sig til dette Forslag; det kan ikke nytte at nægte det: Man troer, at disse hemmelige Erklæringer udøve en stor Indflydelse, og at mange Sager, hvis de bleve nøiagtigt oplyste, og hvis Folket kunde komme til at drøfte de Grunde, der ere anførte, maatte kunne sættes igjennem i Ministeriet. Det er mig ogsaa behynderligt, at man bestandig har opfattet Sagen fra Embedsstandens Side, som om der var en absolut Mistillid til alle Embedsmændene; der er jo braadne Kar i alle Lande, og der er jo mange daarlige Embedsmænd. Jeg troer, at Loven vilde kunne være et Forsvar og en god Støtte for Embedsmændene, og at man ogsaa af dette Hensyn burde stemme for Loven. Det er en almindelig Mening rundtomkring i Landet — hvor almindelig kan jeg ikke sige, men den findes og er temmelig udbredt —, at navnlig under dette Ministerium spille personlige Hensyn, Forbindelser og Kammeratskab en overordentlig stor Rolle; og jeg troer, at Embedsmændene alene ville kunne rense sig for de Beskyldninger, som heraf kunne blive en Følge mod dem, derved, at deres Erklæringer komme til at foreligge Offentligheden. Jeg skal derfor stemme for Loven.

Formanden: Jeg troer ikke, at den ærede Landstingsmand er berettiget til at undersøge Regjeringen personlige Hensyn som Motiver.

Frolund: Jeg maa gøre den Bemærkning, at jeg troer, at det er min Pligt at udtale min Dverbedvisning, og det er min Dverbedvisning, at denne Mening findes rundt omkring i Landet, og det var dette, jeg udtalte.